

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (druga izba)

z dnia 2 października 2014 r.*

Odwołanie — Prawo do bycia wysłuchanym — Prawo do sądu ustanowionego ustawowo — Dostęp do dokumentów instytucji — Częściowa odmowa udzielenia wnoszącemu odwołanie dostępu do dokumentów — Pierwotna decyzja w sprawie odmowy — Powstanie dorozumianej decyzji odmownej — Zastąpienie dorozumianej decyzji odmownej decyzją wyraźną — Interes prawny po przyjęciu wyraźnych decyzji odmownej — Wyjątki dotyczące dostępu do dokumentów — Ochrona interesu dobrej administracji — Ochrona danych osobowych i interesów handlowych

W sprawie C-127/13 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 15 marca 2013 r.,

Guido Strack, zamieszkały w Kolonii (Niemcy), reprezentowany przez H. Tettenborna, Rechtsanwalt,

wnoszący odwołanie,

w której drugą stroną postępowania jest:

Komisja Europejska, reprezentowana przez B. Conte i P. Costę de Oliveirę, działające w charakterze pełnomocników,

strona pozwana w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (druga izba),

w składzie: R. Silva de Lapuerta, prezes izby, J.L. da Cruz Vilaça, G. Arestis, J.C. Bonichot (sprawozdawca) i A. Arabadjiev, sędziowie,

rzecznik generalny: J. Kokott,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 22 maja 2014 r.,

wydaje następujący

* Język postępowania: niemiecki.

Wyrok

- 1 W swym odwołaniu G. Strack wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej Strack/Komisja, T-392/07, EU:T:2013:8 (zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”) w zakresie, w jakim nie uwzględniono w nim w całości wniosków wnoszącego odwołanie zmierzających do uchylenia kilku decyzji Komisji dotyczących jego wniosków o dostęp do różnych dokumentów na podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).
- 2 Komisja Europejska wniosła odwołanie wzajemne zmierzające do częściowego uchylenia zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd orzekł w nim, po pierwsze, że z chwilą wygaśnięcia terminów przewidzianych w art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 powstały dorozumiane decyzje w przedmiocie odmowy dostępu do dokumentów, mogące stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności, oraz po drugie, że Komisja naruszyła prawo wnoszącego odwołanie do dostępu do wyciągu z rejestru, który Komisja powinna była ustanowić zgodnie z art. 11 owego rozporządzenia i który powinien był zawierać listę decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających wydanych przed dniem 1 stycznia 2005 r. (zwanego dalej „wyciągiem z rejestru dotyczącym decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów”).

Okoliczności powstania sporu

- 3 Pismem z dnia 20 czerwca 2007 r. wnoszący odwołanie złożył w Komisji początkowy wniosek o dostęp do dokumentów na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 dotyczący trzech grup dokumentów.
- 4 Wnoszący odwołanie zażądał, po pierwsze, dostępu do wszelkich dokumentów związanych z wszystkimi wnioskami potwierdzającymi o dostęp do dokumentów, które zostały częściowo lub całkowicie oddalone przez Komisję, począwszy od dnia 1 stycznia 2005 r. (zwanym dalej „dokumentami związanymi z oddalonymi wnioskami potwierdzającymi”).
- 5 Wniósł on również, po drugie, o dostęp do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów.
- 6 Po trzecie, wniósł on o dostęp do wszystkich dokumentów związanych ze sprawą, w której został wydany wyrok *Sequeira Wandschneider/Komisja*, T-110/04, EU:T:2007:78 (zwanym dalej „dokumentami związanymi ze sprawą T-110/04”).
- 7 Ów rozpatrywany początkowy wniosek o dostęp do dokumentów, zarejestrowany przez Komisję w dniu 3 lipca 2007 r., był przedmiotem korespondencji pomiędzy Komisją a wnoszącym odwołanie. W tych ramach Komisja poinformowała wnoszącego odwołanie pismem z dnia 24 lipca 2007 r., że wyciąg z rejestru dotyczący decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów nie istnieje.
- 8 Po upływie terminów przewidzianych w art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 na przetworzenie wniosków początkowych o dostęp do dokumentów i po przyjęciu przez Komisję w dniu 13 sierpnia 2007 r. decyzji odmownej dotyczącej dostępu do dokumentów związanych ze sprawą T-110/04 wnoszący odwołanie złożył w dniu 15 sierpnia 2007 r. „wniosek potwierdzający” zgodnie z art. 7 ust. 2 i 4 wskazanego rozporządzenia.
- 9 Wniosek ów stanowił przedmiot kilku decyzji w sprawie udzielenia częściowego dostępu do żądanych dokumentów, które zostały przyjęte po upływie terminów przewidzianych w art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001 i po wniesieniu skargi leżącej u podstaw zaskarżonego wyroku, a mianowicie w dniach

23 października 2007 r., 28 listopada 2007 r., 15 lutego 2008 r. i 9 kwietnia 2008 r. Na mocy owych decyzji wnoszący odwołanie uzyskał dostęp do dużej ilości dokumentów, których treść została w części utajniona celem ochrony danych osobowych lub interesów handlowych.

Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 10 W skardze złożonej w sekretariacie Sądu w dniu 12 października 2007 r. wnoszący odwołanie wniósł o stwierdzenie nieważności dorozumianych i wyraźnych decyzji odmawiających dostępu do dokumentów objętych jego wnioskami początkowymi i potwierdzającymi o dostęp do dokumentów. W związku z przyjęciem przez Komisję, po wniesieniu skargi, kilku wyraźnych decyzji odmawiających w części dostępu do żądanych dokumentów wnoszący odwołanie rozszerzył swą skargę o owe decyzje.
- 11 W zaskarżonym wyroku Sąd stwierdził, że w braku jakiejkolwiek decyzji potwierdzającej Komisji na podstawie art. 8 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 w terminie przewidzianym w owym przepisie powstały dorozumiane decyzje odmowne, mogące stanowić przedmiot skargi o stwierdzenie nieważności. Sąd oddalił jednakże skargę w zakresie, w jakim była ona skierowana przeciwko decyzjom dorozumianym, z tego względu, że wnoszący odwołanie nie miał już interesu w odwołaniu z chwilą, w której Komisja przyjęła wyraźne decyzje w sprawie częściowej odmowy, które zastąpiły decyzje dorozumiane.
- 12 Jednakże, jako że skarga była dopuszczalna w chwili jej złożenia, Sąd dopuścił jej rozszerzenie na decyzje wyraźne.
- 13 W zakresie dotyczącym wniosków skargi skierowanym przeciwko pismu Komisji z dnia 24 lipca 2007 r., w którym poinformowano wnoszącego odwołanie, że nie istnieje wyciąg z rejestru dotyczący decyzji oddalających wnioski potwierdzające o dostęp do dokumentów, Sąd również stwierdził ich dopuszczalność.
- 14 Co do istoty Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 24 lipca 2007 r. odmawiającej dostępu do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów, decyzji z dnia 23 października 2007 r. dotyczącej dokumentów Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) w zakresie danych osób prawnych oraz decyzji z dnia 28 listopada 2007 r. i 15 lutego 2008 r. dotyczących dokumentów Komisji poza dokumentami OLAF-u i poza dokumentami związanymi ze sprawą T-110/04.
- 15 Ponadto Sąd stwierdził nieważność w części decyzji z dnia 28 listopada 2007 r. w zakresie dotyczącym dokumentów związanych ze sprawą T-110/04 oraz decyzji z dnia 9 kwietnia 2008 r.
- 16 Sąd oddalił skargę w pozostałym zakresie i obciążył Komisję własnymi kosztami oraz dwoma trzecimi kosztów wnoszącego odwołanie.

Żądania stron

- 17 Guido Strack wnosi do Trybunału o:
 - uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim jego żądania nie zostały uwzględnione lub zostały uwzględnione jedynie częściowo;
 - uwzględnienie jego wniosków sformułowanych w skardze w pierwszej instancji;
 - oddalenie odwołania wzajemnego w całości;

- obciążenie Komisji całością kosztów oraz
 - tytułem żądania ewentualnego, również stwierdzenie nieważności postanowienia, w którym prezes Sądu przydzielił sprawę T-392/07 czwartej izbie Sądu.
- 18 Komisja wnosi do Trybunału o:
- oddalenie odwołania w całości;
 - stwierdzenie nieważności zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdza on dopuszczalność skargi na rzekomo dorozumiane decyzje, na mocy których odmówiono dostępu do dokumentów związanych z oddalonymi wnioskami potwierdzającymi;
 - uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim stwierdzono nieważność decyzji Komisji z dnia 24 lipca 2007 r. informującej wnoszącego odwołanie, że nie istnieje wyciąg z rejestru dotyczący decyzji oddalających wnioski potwierdzające o dostęp do dokumentów, oraz
 - obciążenie wnoszącego odwołanie całością kosztów postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

W przedmiocie odwołania wzajemnego

- 19 W ramach odwołania wzajemnego Komisja powołała dwa zarzuty, z których pierwszy dotyczy dopuszczalności pierwotnej skargi. W związku z tym w niniejszej sprawie analizy owych zarzutów należy dokonać w pierwszej kolejności.

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 20 Zarzut pierwszy dotyczy niedopuszczalności skargi zmierzającej do uchylenia dorozumianych decyzji odmownych, które powstały zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 z chwilą wygaśnięcia terminów przewidzianych w tym artykule.
- 21 Komisja podnosi, że żadna dorozumiana decyzja nie mogła powstać po upływie terminu przewidzianego w art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ, po pierwsze, wnoszący odwołanie odmówił znalezienia optymalnego rozwiązania zgodnie z art. 6 ust. 3 owego rozporządzenia, oraz po drugie, Komisja z uwagi na interes dobrej administracji nie była zobowiązana do poszanowania terminów przewidzianych w owym rozporządzeniu, ponieważ wniosek o dostęp do spornych dokumentów dotyczył w sposób oczywisty nieproporcjonalnej liczby dokumentów.
- 22 Komisja podniosła również, że zaskarżony wyrok jest obciążony brakami w uzasadnieniu, jako że Sąd oparł się w pkt 45 owego wyroku na błędnej interpretacji swego orzecznictwa. Ponadto uzasadnienie owego wyroku w pkt 49 i 144 jest sprzeczne.
- 23 Wnoszący odwołanie wnosi o oddalenie zarzutu pierwszego Komisji.

Ocena Trybunału

- 24 Należy wskazać, że z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 wynika, po pierwsze, iż brak odpowiedzi danej instytucji na wniosek potwierdzający o dostęp w przewidzianym terminie jest równoznaczny z decyzją odmawiającą dostępu. Po drugie, owa dorozumiana decyzja określa początek biegu terminu, w którym zainteresowany może wnieść skargę o stwierdzenie nieważności od tej decyzji. Owe terminy, ustanowione w interesie ogólnym, nie pozostają do dyspozycji stron.
- 25 Należy w tym względzie przypomnieć, że rozporządzenie nr 1049/2001 nie przewiduje możliwości odstąpienia od terminów przewidzianych w art. 7 i 8 tego aktu oraz że terminy te są decydujące dla przebiegu procedury udzielania dostępu do dokumentów danych instytucji, która ma na celu umożliwić szybkie i ułatwione rozpatrywanie wniosków o dostęp do tych dokumentów (zob. podobnie wyrok *Internationaler Hilfsfonds/Komisja*, C-362/08 P, EU:C:2010:40, pkt 53).
- 26 W przypadku wniosków odnoszących się do bardzo długich dokumentów lub do bardzo dużej liczby dokumentów dopuszczone jest jedynie tytułem wyjątku przedłużenie terminu przewidzianego w art. 8 ust. 1 owego rozporządzenia o piętnaście dni roboczych. Jeśli w tego rodzaju przypadku art. 6 ust. 3 owego rozporządzenia umożliwia danej instytucji znalezienie optymalnego rozwiązania z osobą wnioskującą o dostęp do przechowywanych przez nią dokumentów, to owo rozwiązanie może dotyczyć jedynie treści lub liczby żądanych dokumentów.
- 27 Stwierdzenie to nie może zostać podważone przez argument Komisji dotyczący możliwości pogodzenia przez instytucje interesów osób wnioskujących o dostęp do przechowywanych przez nie dokumentów z interesem dobrej administracji. Prawdą jest, że z uwagi na pkt 30 wyroku *Rada/Hautala*, C-353/99 P, EU:C:2001:661, z zasady proporcjonalności wynika, iż w szczególnych przypadkach, w których ilość dokumentów, do których zażądano dostępu, lub ilość fragmentów podlegających cenzurze skutkowałaby nadmiernym obciążeniem administracji, instytucje mogą wyważyć z jednej strony interes osoby wnioskującej o dostęp, a z drugiej strony ilość pracy, która wynikałaby z opracowania wniosku o dostęp celem ochrony interesu dobrej administracji.
- 28 W związku z tym instytucja mogłaby w wyjątkowych okolicznościach odmówić dostępu do niektórych dokumentów z tego względu, że obciążenie pracą związane z ich ujawnieniem byłoby nieproporcjonalne względem celów wskazanych we wniosku o dostęp do owych dokumentów. Jednakże powołanie się na zasadę proporcjonalności nie może umożliwiać zmiany terminów przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001 bez utworzenia sytuacji niepewności prawnej.
- 29 Co się tyczy krytyki dotyczącej uzasadnienia zaskarżonego wyroku, należy wskazać, że okoliczność, iż Sąd jest co do istoty innego zdania niż Komisja, nie oznacza sama w sobie braków w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku (wyrok *Gogos/Komisja*, C-583/08 P, EU:C:2010:287, pkt 35).
- 30 Ponadto podniesiona sprzeczność pomiędzy pkt 49 a pkt 144 zaskarżonego wyroku wynika z błędnego zrozumienia tych punktów, ponieważ wola wnoszącego odwołanie, by pozostać w ramach terminów przewidzianych w rozporządzeniu nr 1049/2001, nie może w świetle rozważań pkt 24–28 niniejszego wyroku w żadnym razie oznaczać, że Komisja nie miała możliwości uzyskać optymalnego rozwiązania.
- 31 Mając na uwadze powyższe, należy oddalić zarzut pierwszy odwołania wzajemnego Komisji.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

- 32 W ramach zarzutu drugiego Komisja zarzuciła Sądowi, że ten orzekł, iż Komisja naruszyła prawo wnoszącego odwołanie do dostępu do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów.
- 33 Komisja podniosła, że Sąd błędnie stwierdził, iż jego pismo z dnia 24 lipca 2007 r. informujące wnoszącego odwołanie o nieistnieniu tego rodzaju rejestru stanowiło odmowę dostępu do tego dokumentu. Komisja podnosi w tym względzie, że niemożliwe jest przekazanie wyciągu z rejestru, który pomimo obowiązku przewidzianego w art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001 nie istnieje, oraz że rozporządzenie to ma zastosowanie jedynie do istniejących dokumentów. W żadnym razie wniosek o dostęp nie może stwarzać obowiązku sporządzenia nieistniejącego dokumentu.
- 34 Komisja podniosła również, że Sąd orzekł *ultra petita*, stwierdzając nieważność wyraźnej decyzji odmownej, pomimo że wnoszący odwołanie zażądał stwierdzenia nieważności dorozumianej decyzji odmownej, oraz orzekając w przedmiocie zakresu obowiązku Komisji wynikającego z art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001.
- 35 Wnoszący odwołanie wnosi o oddalenie drugiego zarzutu Komisji z tego względu, że opiera się on na naruszeniu przez Komisję rozporządzenia nr 1049/2001, a w szczególności art. 11 owego rozporządzenia. Ponadto należy wskazać, że Komisja powinna była przedstawić dowody celem poparcia swego twierdzenia, wedle którego nie istniał wyciąg z rejestru dotyczący decyzji oddalających wnioski potwierdzające o dostęp do dokumentów. Wreszcie w przypadku nieistnienia owego rejestru Komisja powinna była go utworzyć albo przekazać same dokumenty podlegające rejestracji, co wynika z jej obowiązku pomocy.

Ocena Trybunału

- 36 Z orzecznictwa Trybunału wynika, że procedura udzielania dostępu do dokumentów instytucji przebiega w dwóch etapach, i że odpowiedź na wniosek początkowy w rozumieniu art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1049/2001 stanowi jedynie pierwsze stanowisko, zasadniczo niepodlegające zaskarżeniu (zob. postanowienie *Internationaler Hilfsfonds/Komisja*, C-208/11 P, EU:C:2012:76, pkt 30, 31). Jednak wyjątkowo, jeżeli instytucja przyjmie w owej odpowiedzi swe stanowisko w sposób ostateczny, to odpowiedź ta może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności (zob. wyrok *Internationaler Hilfsfonds/Komisja*, EU:C:2010:40, pkt 62).
- 37 Z zaskarżonego wyroku wynika, że wnoszący odwołanie zażądał dostępu do części rejestru, którego utworzenie zostało przewidziane w rozporządzeniu nr 1049/2001, i że odmówiono mu tego dostępu z tego względu, iż ów rejestr nie został utworzony.
- 38 W tym względzie, jak wskazała rzecznik generalna w pkt 65 opinii, prawo dostępu do dokumentów, o którym mowa w art. 2 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001, odnosi się jedynie do dokumentów istniejących i znajdujących się w posiadaniu danej instytucji.
- 39 Jednakże zgodnie z art. 8 ust. 1 i 3 rozporządzenia nr 1049/2001, stanowiącym szczególny wyraz zasady ochrony sądowej, każda odmowa dostępu do dokumentów żądanych od organów administracji może być przedmiotem zaskarżenia na drodze sądowej. Ma to miejsce niezależnie od powołanego uzasadnienia odmowy dostępu.

- 40 W związku z tym dla prawa zainteresowanego do środka zaskarżenia jest bez znaczenia, czy zostanie podniesione, że dostępu do dokumentu należy odmówić z jednego ze względów przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, lub czy zostanie podniesione, że żądany dokument nie istnieje. Każde inne rozwiązanie prowadziłoby do niemożliwości dokonania leżącej w gestii sądu unijnego kontroli w zakresie zasadności decyzji odmawiającej dostępu do dokumentów instytucji, ponieważ wystarczyłoby, aby dana instytucja stwierdziła, że dokument nie istnieje, by uniknąć wszelkiej kontroli sądowej.
- 41 Należy zatem stwierdzić, że nieistnienie dokumentu stanowiącego przedmiot wniosku o dostęp lub brak jego posiadania przez daną instytucję nie skutkują brakiem możliwości zastosowania rozporządzenia nr 1049/2001.
- 42 Dana instytucja powinna natomiast udzielić wnioskodawcy odpowiedzi i ewentualnie uzasadnić przed sądem swą odmowę udzieloną na tej podstawie (zob. analogicznie wyrok Heylens i in., 222/86, EU:C:1987:442, pkt 15).
- 43 Jednakże w niniejszej sprawie z wyjaśnień przedstawionych przez Komisję przed Sądem, jak również z dokumentów zawartych w aktach sprawy, które zostały Sądowi przedłożone, wynika w sposób jasny, że rozpatrywany rejestr nie został utworzony. Z powyższego wynika, że Komisja nie mogła podjąć dalszego postępowania w związku z wnioskiem wnoszącym odwołanie zmierzającego do uzyskania dostępu do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów.
- 44 Jak wskazała rzecznik generalna w pkt 67 opinii, rozporządzenie nr 1049/2001 nie wiąże obowiązku wynikającego z art. 11 owego rozporządzenia bezpośrednio z prawem dostępu do dokumentów, o którym mowa w art. 2 ust. 1 tego aktu. Dlatego też nie jest możliwe egzekwowanie przy pomocy wniosku o dostęp do dokumentów wykonania obowiązku rejestracji.
- 45 W świetle powyższych rozważań należy stwierdzić, że stwierdzając nieważność wyraźnej decyzji odmawiającej dostępu do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów z dnia 24 lipca 2007 r., Sąd dopuścił się błędu co do prawa.
- 46 Ani z art. 11 rozporządzenia nr 1049/2001, ani z obowiązku pomocy przewidzianego w art. 6 ust. 2 owego rozporządzenia nie może bowiem wynikać zobowiązanie instytucji do sporządzenia dokumentu, którego od niej zażądano, a który nie istnieje.
- 47 Mając na uwadze powyższe, należy uchylić zaskarżony wyrok w zakresie, w jakim Sąd orzekł, że Komisja miała obowiązek utworzyć nieistniejący dokument, i w konsekwencji stwierdził nieważność decyzji Komisji z dnia 24 lipca 2007 r. odmawiającej dostępu do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów.

W przedmiocie odwołania głównego

W przedmiocie zarzutu pierwszego

Argumentacja stron

- 48 W zarzucie pierwszym, dotyczącym braku właściwości składu sędziowskiego, wnoszący odwołanie podnosi, że przydzielając ponownie rozpatrzenie jego skargi izbie innej niż przewidziana pierwotnie, Sąd naruszył zasadę prawa do sądu, prawa zagwarantowane na mocy art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie w dniu 4 listopada 1950 r.,

i na mocy art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) oraz liczne przepisy regulaminu postępowania przed Sądem. Ponadto wnoszący odwołanie podnosi argument dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym przed ponownym przydzieleniem rozpatrzenia jego skargi.

49 Komisja uważa, że zarzut ów należy oddalić.

Ocena Trybunału

50 Wbrew stanowisku wnoszącego odwołanie Sąd prawidłowo zastosował regulamin postępowania. Należy w tym względzie wskazać, że w zastosowaniu art. 12 regulaminu postępowania Sąd ustala kryteria, zgodnie z którymi sprawy są rozdzielane między izby, oraz że decyzja ta podlega opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*. Decyzja określająca kryteria przydzielania spraw izbom Sądu obowiązująca w dniu wniesienia skargi (Dz.U. 2007, C 269, s. 42) oraz decyzja obowiązująca w dniu ponownego przydzielenia sprawy (Dz.U. 2011, C 232, s. 2) są sformułowane w ten sam sposób. Wynika z nich, że prezes Sądu może odstąpić od przewidzianego modelu przydzielania spraw według porządku przewidzianego w owych decyzjach „w celu zapewnienia wyważonego podziału ciężaru pracy”.

51 Z uwagi na to, że wykonanie owego odstępstwa nie jest ograniczone do chwili złożenia skargi, nic nie stoi na przeszkodzie, by sprawa została w każdej chwili przydzielona ponownie.

52 Interpretacja ta jest zasadna tym bardziej z tego względu, że ponowne przydzielenie sprawy, w interesie dobrej administracji wymiaru sprawiedliwości, w celu zapewnienia wyważonego podziału ciężaru pracy, zmierza do realizacji celu rozpatrywania spraw w rozsądnym terminie, zgodnie z art. 47 akapit drugi karty.

53 Ponadto co się tyczy argumentu wnoszącego odwołanie dotyczącego naruszenia jego prawa do bycia wysłuchanym przed ponownym przydzieleniem jego skargi, należy stwierdzić, że argument ów jest również bezzasadny. Podobnie jak w przypadku pierwotnego przydzielenia sprawy, jej ponowne przydzielenie innemu składowi orzekającemu niż skład początkowo przewidziany nie daje bowiem stronom prawa do uprzedniego wypowiedzenia się w przedmiocie owego środka administracji sądowej.

54 Należy ponadto stwierdzić, że w niniejszej sprawie wnoszący odwołanie w żadnym razie nie zakwestionował bezstronności składu orzekającego, do którego wpłynęła jego skarga o stwierdzenie nieważności.

55 W związku z tym należy oddalić zarzut pierwszy.

W przedmiocie zarzutu drugiego

Argumentacja stron

56 W zarzucie drugim wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest obarczony różnymi wadami proceduralnymi.

57 Po pierwsze, wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi, że oddalił on jego wniosek o przeprowadzenie postępowania w trybie przyspieszonym, oraz podnosi, że czas trwania postępowania był nierozsądny i że z tego względu Sąd powinien był przyznać mu odszkodowanie albo przekazać ów wniosek do właściwego organu sądowego.

- 58 Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd naruszył jego prawo do bycia wysłuchanym. Sąd nie wziął pod uwagę ani dwóch dodatkowych pism wnoszącego odwołanie, ani jego żądania sprostowania protokołu rozprawy. Ponadto podczas rozprawy czas jego wypowiedzi został ograniczony do 30 minut i Sąd dopuścił nowy argument Komisji w oparciu o rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych (Dz.U. 2001, L 8, s. 1) bez udzielenia mu możliwości sformułowania pisemnej repliki. Wreszcie wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie dał mu możliwości odpowiedniego wypowiedzenia się w przedmiocie dokumentów przedłożonych przez OLAF na mocy decyzji z dnia 23 października 2007 r.
- 59 Po trzecie, podnosi on, że Sąd nie zbadał każdego dokumentu przekazanego mu przez Komisję celem ustalenia, czy usunięcie danych dokonane przez nią w zastosowaniu art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 było uzasadnione.
- 60 Po czwarte, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie wykazał w wystarczający sposób, iż Komisja rzeczywiście przedłożyła mu wszystkie dokumenty związane z oddalonymi wnioskami potwierdzającymi.
- 61 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu drugiego jako niedopuszczalnego lub oczywiście bezzasadnego.

Ocena Trybunału

- 62 Należy wskazać, że w braku jakiegokolwiek poszlaki wskazującej, iż przewlekłość postępowania przed Sądem miała wpływ na wynik sporu, podniesione nieprzestrzeżenie rozsądnego terminu do wydania orzeczenia nie może prowadzić do uchylenia zaskarżonego wyroku (wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, pkt 73).
- 63 W niniejszej sprawie wnoszący odwołanie nie podnosi, że czas trwania postępowania przed Sądem miał jakikolwiek wpływ na rozstrzygnięcie sporu. W związku z tym ani udzielenie przez Sąd odmowy wydania rozstrzygnięcia w trybie przyspieszonym, ani podniesiony nadmierny czas trwania postępowania nie mogą skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku.
- 64 Należy także odrzucić argument dotyczący bezprawności oddalenia żądania o odszkodowanie, który wnoszący odwołanie uzasadnił również względami dotyczącymi czasu trwania postępowania. Z orzecnictwa Trybunału wynika bowiem, że to Sąd – orzekając w składzie innym niż ten, który rozpoznawał spór zapoczątkowujący postępowanie, którego czas trwania jest krytykowany – jest zgodnie z art. 256 ust. 1 TFUE właściwy, aby wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie takich żądań odszkodowawczych (wyrok *Groupe Gascogne/Komisja*, EU:C:2013:770, pkt 90).
- 65 Z powyższego wynika, że Sąd słusznie oddalił żądanie o odszkodowanie uzasadnione czasem trwania postępowania jako niedopuszczalne, orzekając w pkt 93 zaskarżonego wyroku, że powinno ono być zostać wniesione w drodze osobnego środka zaskarżenia.
- 66 Należy również oddalić argumenty dotyczące odrzucenia dwóch dodatkowych pism i udzielenia przez Sąd odmowy przedłużenia czasu wypowiedzi wnoszącego odwołanie na rozprawie ponad 30 minut, ponieważ z zaskarżonego wyroku wynika w sposób jasny, że wnoszący odwołanie miał okazję wypowiedzenia się w wystarczającym zakresie w ramach zarzutów nieważności, które powołał w ramach swej skargi.

- 67 Co się tyczy dokumentów OLAF-u, z zaskarżonego wyroku wynika, że na mocy decyzji z dnia 23 października 2007 r. wnoszącemu odwołanie udzielono częściowego dostępu do dokumentów. Wnoszący odwołanie wskazał jednak, że otrzymał wszystkie dokumenty, których dotyczyła owa decyzja w sprawie dostępu, dopiero po złożeniu repliki oraz że z tego względu nie miał on okazji do wypowiedzenia się w przedmiocie ich treści w trakcie pisemnego etapu postępowania przed Sądem.
- 68 Z akt sprawy wynika jednak, że wnoszący odwołanie otrzymał omawiane dokumenty w czasie wystarczająco długim przed rozprawą, a mianowicie najpóźniej w październiku 2008 r., aby przeanalizować je i zająć w ich przedmiocie stanowisko (zob. podobnie wyrok *Corus UK/Komisja*, C-199/99 P, EU:C:2003:531, pkt 21).
- 69 Należy również oddalić twierdzenie wnoszącego odwołanie dotyczące uwzględnienia przez Sąd podniesionego przez Komisję po raz pierwszy na rozprawie argumentu odnoszącego się do rozporządzenia nr 45/2001.
- 70 Z orzecznictwa Trybunału wynika bowiem, że jeżeli wniosek sporządzony w oparciu o rozporządzenie nr 1049/2001 ma na celu uzyskanie dostępu do dokumentów zawierających dane osobowe, przepisy rozporządzenia nr 45/2001 znajdują w pełni zastosowanie (wyrok *Komisja/Bavarian Lager*, C-28/08 P, EU:C:2010:378, pkt 63).
- 71 Z powyższego wynika, że argument Komisji oparty na rozporządzeniu nr 45/2001 w celu uzasadnienia zastosowania odstępstwa dotyczącego ochrony danych osobowych, przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, stanowi rozszerzenie uzasadnienia zawartego już w sposób dorozumiany w decyzjach, na mocy których Komisja udzieliła dostępu do pewnej liczby dokumentów, których treść została częściowo utajniona w celu ochrony danych osobowych, jak wskazała rzecznik generalna w pkt 123 opinii, i że w związku z tym Sąd słusznie wziął ów argument pod uwagę.
- 72 Ponadto wnoszący odwołanie podniósł, że Sąd miał obowiązek zbadać każdy dokument, do którego odmówiono dostępu w całości lub w części, czego nie uczynił.
- 73 W tym względzie należy wskazać, że Sąd jest zobowiązany do nakazania przedstawienia tego rodzaju dokumentu i do zbadania go jedynie wówczas, jeżeli zakwestionowano, że informacje, których dotyczy odmowa dostępu, są objęte zakresem stosowania wyjątków przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 (wyrok *Jurašinović/Rada*, C-576/12 P, EU:C:2013:777, pkt 27, 29).
- 74 W związku z tym, jako że wnoszący odwołanie zakwestionował prawidłowość uzasadnienia decyzji, na mocy których Komisja udzieliła dostępu do pewnej liczby dokumentów, których treść została częściowo utajniona celem ochrony danych osobowych, nie podnosząc, że odstępstwa przewidziane we wskazanym art. 4 nie miały zastosowania do spornych dokumentów, Sąd nie był zobowiązany do zbadania owych dokumentów (zob. podobnie wyrok *Jurašinović/Rada*, EU:C:2013:777, pkt 28–30).
- 75 Jednakże wnoszący odwołanie zarzuca ponadto Sądowi brak przeprowadzenia weryfikacji, czy usunięcie danych dokonane przez Komisję ograniczało się rzeczywiście do informacji objętych zakresem stosowania odstępstw, które Komisja powołała.
- 76 W niniejszej sprawie, w przeciwieństwie do spraw leżących u podstaw wyroków *IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds/Komisja*, C-135/11 P, EU:C:2012:376, i *Jurašinović/Rada*, EU:C:2013:777, wnoszący odwołanie jest w posiadaniu dokumentów, których zażądał. W związku z tym miał on możliwość wykazania istnienia poszlak pozwalających na powzięcie rozsądnych wątpliwości co do tego, że usunięcie danych dokonane przez Komisję dotyczy informacji objętych jednym z odstępstw przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001.

- 77 Należy w tym kontekście przypomnieć, że wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach. Waler dowodowy tych dokumentów postępowania podlega jego swobodnej ocenie (wyrok E.ON Energie/Komisja, C-89/11 P, EU:C:2012:738, pkt 115).
- 78 W związku z powyższym, mając na względzie związane z aktami Unii domniemanie ważności, w braku jakichkolwiek wskazówek wnoszącego odwołanie pozwalających na powzięcie rozsądnych wątpliwości co do tego, że usunięcie dokonane przez Komisję dotyczy informacji objętych jednym z odstępstw przewidzianych w art. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, Sąd nie był zobowiązany ani do nakazania przedstawienia całości owych spornych dokumentów, ani do ich zbadania.
- 79 Wreszcie co się tyczy argumentu dotyczącego niepełnego przekazania dokumentów dotyczących oddalonych wniosków potwierdzających, należy przypomnieć, że jedynie Sąd jest właściwy do ustalenia i oceny okoliczności faktycznych, a także do zbadania dowodów, poza przypadkami, w których doszło do ich przeinaczenia (wyrok Rouse Industry/Komisja, C-271/13 P, EU:C:2014:175, pkt 81). Tego rodzaju przeinaczenie ma miejsce w szczególności wówczas, gdy Sąd w oczywisty sposób przekroczył granice rozsądnej oceny materiałów dowodowych.
- 80 W niniejszej sprawie wnoszący odwołanie podniósł przed Sądem, że Komisja w świetle swych statystyk przekazała jedynie część decyzji odmawiających dostępu do rozpatrywanych dokumentów. W odpowiedzi Komisja podniosła, że rozbieżność ta wynikała z faktu, iż po pierwsze, dana decyzja odmawiająca dostępu do dokumentów mogła obejmować większą ilość wniosków o dostęp do tego rodzaju dokumentów, i po drugie, niektóre wnioski o dostęp były rozpatrywane pod koniec roku.
- 81 Z akt sprawy przedstawionych Sądowi nie wynika, jakoby w jakikolwiek sposób przeinaczył on swą ocenę całości okoliczności.
- 82 Mając na względzie powyższe, należy oddalić całość zarzutu drugiego.

W przedmiocie zarzutu trzeciego

Argumentacja stron

- 83 W ramach zarzutu trzeciego wnoszący odwołanie podnosi argumenty dotyczące błędów co do prawa dotyczących oceny wszelkich dorozumianych i wyraźnych decyzji Komisji.
- 84 Wnoszący odwołanie podnosi na wstępie, że Sąd powinien był orzec w przedmiocie legalności dorozumianych decyzji odmawiających dostępu do rozpatrywanych dokumentów. Wnoszący odwołanie podniósł w tym względzie, że miał on interes w zaskarżeniu ich również po przyjęciu wyraźnych decyzji.
- 85 Wnoszący odwołanie podnosi następnie, iż Sąd błędnie orzekł, że wyraźne decyzje przyjęte przez Komisję zastąpiły dorozumiane decyzje odmawiające dostępu do spornych dokumentów powstałe zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001. Wyraźne decyzje nie zawierały żadnego odniesienia do decyzji dorozumianych, a ponadto, co się tyczy bardziej szczegółowo decyzji z dnia 23 października 2007 r. dotyczącej dokumentów OLAF-u, została ona przyjęta na podstawie art. 7, a nie na podstawie art. 8 owego rozporządzenia.
- 86 Wreszcie wnoszący odwołanie podnosi tytułem pomocniczym, że decyzje wyraźne jedynie w części uchylły decyzje dorozumiane.

87 Komisja wnosi o oddalenie zarzutu trzeciego jako niedopuszczalnego lub bezzasadnego z tego względu, że jej decyzje wyraźne zastąpiły decyzje dorozumiane odmawiające dostępu do spornych dokumentów, nawet jeśli dostęp, którego decyzje te udzielają, jest ograniczony.

Ocena Trybunału

88 Jak przypomniano w pkt 24 niniejszego wyroku, wobec braku wyraźnych decyzji, w chwili wygaśnięcia terminów dla odpowiedzi na wnioski potwierdzające wnoszącego odwołanie, w przedmiocie odmowy dostępu do dokumentów powstały dorozumiane decyzje, mogące stanowić przedmiot skargi na podstawie art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001.

89 Jednakże owe decyzje zostały potwierdzone decyzjami powziętymi później przez Komisję, na mocy których udzieliła ona wnoszącemu odwołanie częściowego dostępu do żądanych dokumentów. A zatem Sąd nie dopuścił się błędu, orzekając, że nie było konieczności orzekania w przedmiocie skargi w zakresie, w jakim skarga ta była skierowana przeciwko decyzjom dorozumianym odmawiającym dostępu do spornych dokumentów.

90 W zakresie dotyczącym bardziej szczegółowo decyzji z dnia 23 października 2007 r. dotyczącej dokumentów OLAF-u argument wnoszącego odwołanie, wedle którego decyzja przyjęta na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 nie może zastąpić decyzji dorozumianej, o której mowa w art. 8 ust. 3 owego rozporządzenia, opiera się na błędnej interpretacji owej decyzji. Z orzecnictwa Trybunału wynika, że należy skupić się na samej istocie aktów w celu ich zaklasyfikowania i że forma, w której wydano akt czy decyzję, jest co do zasady w tym względzie obojętna (zob. analogicznie wyrok NDSHT/Komisja, C-322/09 P, EU:C:2010:701, pkt 46).

91 Jako że decyzja z dnia 23 października 2007 r. dotycząca dokumentów OLAF-u została przyjęta w związku z wpływieniem wniosku potwierdzającego o dostęp do spornych dokumentów i po upływie terminów przewidzianych w art. 8 rozporządzenia nr 1049/2001, należy stwierdzić, że chodzi o wyraźną decyzję w odpowiedzi na wniosek potwierdzający. Odniesienie do art. 7 rozporządzenia nr 1049/2001 jest zatem bez znaczenia.

92 W świetle powyższego należy oddalić zarzut trzeci.

W przedmiocie zarzutu czwartego

Argumentacja stron

93 W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie podnosi, że zaskarżony wyrok jest dotknięty wadami przeinaczenia faktów i niewystarczającego uzasadnienia w odniesieniu do zakresu wniosku o dostęp do dokumentów związanych ze sprawą T-110/04.

94 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Trybunału

95 W ramach zarzutu czwartego wnoszący odwołanie podnosi zasadniczo, że Sąd przeinaczył okoliczności faktyczne w pkt 151–154 zaskarżonego wyroku.

96 Jednakże Sąd mógł stwierdzić, nie przeinaczając twierdzeń wnoszącego odwołanie, w drodze wyroku, który jest wystarczająco uzasadniony, że wyliczenie dokumentów zawarte w początkowym wniosku o dostęp do dokumentów, poprzedzone zwrotem „precyzując”, było wyczerpujące i że wnoszący odwołanie nie zażądał innych dokumentów.

97 W zakresie dotyczącym twierdzenia wnoszącego odwołanie dotyczącego braku załączników A1 i A2 należy stwierdzić, że z akt sprawy nie wynika, iż podniesiony brak owych dokumentów był przedmiotem postępowania przed Sądem. Tymczasem z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że w postępowaniu odwoławczym kompetencje Trybunału są ograniczone do oceny prawnego rozstrzygnięcia zarzutów, które były rozpatrywane w pierwszej instancji.

98 Wobec tego zarzut czwarty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu piątego

Argumentacja stron

99 W ramach zarzutu piątego wnoszący odwołanie kwestionuje uzasadnienie zastosowania przez Komisję odstępstwa dotyczącego ochrony danych i zgodności z prawem usunięcia danych osobowych dokonanego przez Komisję.

100 Komisja uważa, że zarzut ów należy oddalić w całości.

Ocena Trybunału

101 Co się tyczy zakwestionowania zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd stwierdził, że zgodne z prawem jest usunięcie danych osobowych dokonane przez Komisję w zastosowaniu odstępstwa od dostępu do dokumentów przewidzianego w art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001, należy przypomnieć orzecznictwo Trybunału, wedle którego przepisy rozporządzenia nr 45/2001, w ramach którego art. 8 lit. b) i art. 18 mają zasadnicze znaczenie, znajdują w pełni zastosowanie, jeżeli wniosek oparty na rozporządzeniu nr 1049/2001 ma na celu uzyskanie dostępu do dokumentów zawierających dane osobowe (wyrok Komisja/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, pkt 63, 64).

102 Podanie do wiadomości takich danych wchodzi w zakres pojęcia „przetwarzania” w rozumieniu rozporządzenia nr 45/2001 (wyrok Komisja/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, pkt 69).

103 Z art. 5 owego rozporządzenia wynika, że każde przetworzenie danych osobowych powinno obowiązkowo spełniać jedną z przesłanek przewidzianych w owym artykule, aby było zgodne z prawem.

104 Ponadto dane osobowe mogą zostać przekazane osobie trzeciej na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001 jedynie wówczas, gdy owo przekazanie spełnia przesłanki przewidziane w art. 8 lit. a) lub b) rozporządzenia nr 45/2001 oraz stanowi przetworzenie zgodne z prawem, zgodnie z wymogami art. 5 owego rozporządzenia.

105 Mając na uwadze powyższe, Sąd zbadał, czy spełnione są przesłanki przewidziane w art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001, nie dopuszczając się przy tym błędu co do prawa.

106 Ponadto, wbrew stanowisku wnoszącego odwołanie, z owego przepisu nie można wywieść, że instytucje, do których wpłynął wniosek o dostęp do posiadanych przez nie dokumentów, są zobowiązane do zweryfikowania z urzędu, czy istnieją względy uzasadniające przekazanie danych osobowych.

107 Przeciwnie, to na osobie wnoszącej o dostęp spoczywa ciężar wykazania konieczności przekazania owych danych (zob. wyrok Komisja/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, pkt 77).

- 108 Należy również oddalić argumentację wnoszącego odwołanie, wedle której Komisja była w świetle art. 8 lit. a) rozporządzenia nr 45/2001 zobowiązana do przekazania mu danych osobowych z tego względu, że dostęp do dokumentów instytucji w zastosowaniu rozporządzenia nr 1049/2001 zawsze leżał w interesie publicznym. Jak wskazała rzecznik generalna w pkt 154 opinii, tego rodzaju argumentacja byłaby sprzeczna ze spoczywającym na osobie wnoszącej o dostęp obowiązkiem wykazania konieczności przekazania danych osobowych, przypomnianym w punkcie poprzednim.
- 109 Ponadto z pkt 173 zaskarżonego wyroku wynika, że wnoszący odwołanie nie przedstawił żadnych względów, które mogłyby uzasadnić konieczność przekazania przez Komisję danych osobowych.
- 110 Z powyższego wynika, że argumenty wnoszącego odwołanie dotyczące braku konsultacji wszystkich osób, których dane osobowe były przedmiotem sprawy, oraz braku uwzględnienia zgody niektórych osób na ujawnienie ich danych należy odrzucić jako bezzasadne. Nawet przy założeniu, że przekazanie niektórych danych było zgodne z prawem, Komisja nie mogła go dokonać z tego względu, iż wnoszący odwołanie nie wykazał, jak przewidziano w art. 8 lit. b) rozporządzenia nr 45/2001, konieczności takiego przekazania.
- 111 Z tych samych względów należy oddalić argumentację wnoszącego odwołanie zmierzającą do uzyskania nazwisk funkcjonariuszy wskazanych w dokumentach związanych ze sprawą T-110/04. Sąd słusznie orzekł bowiem w pkt 194 i 197 zaskarżonego wyroku, że ich nazwiska stanowiły dane chronione na podstawie art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001. Fakt, że niektóre nazwiska zostały ujawnione w trakcie rozprawy w owej sprawie przed Sądem, nie podważa tego wniosku. Jak stwierdził Sąd w pkt 194 zaskarżonego wyroku, okoliczność ta nie może zwolnić innych instytucji z ich obowiązków.
- 112 Wnoszący odwołanie podnosi również, że Sąd nie uwzględnił spoczywającego na Komisji obowiązku kodowania usuniętych przez nią nazwisk.
- 113 W tym względzie Sąd słusznie oddalił zarzut wnoszącego odwołanie dotyczący kodowania nazwisk, orzekając w pkt 207 i 208 zaskarżonego wyroku, że systematyczny obowiązek kodowania stanowi szczególnie pracochłonne i bezużyteczne obciążenie. Jak bowiem przypomniano w pkt 27 i 28 niniejszego wyroku, instytucje mogą w szczególnych przypadkach dać pierwszeństwo interesowi dobrej administracji po rozważeniu interesu osoby wnoszącej o dostęp do dokumentów i ciężaru pracy wynikającego z rozpatrzenia jej wniosku.
- 114 Wnoszący odwołanie podnosi ponadto, że Sąd błędnie orzekł, iż uzasadnienie zastosowania przez Komisję art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 było wystarczające, chociaż nie zawiera ono żadnej wskazówki dotyczącej rozporządzenia nr 45/2001 i nie sprecyzowało względów mogących uzasadnić usunięcie wszelkich danych osobowych w dokumentach, w odniesieniu do których zażądano dostępu.
- 115 Jednakże Sąd nie dopuścił się błędu co do prawa, potwierdzając zgodność z prawem zastosowania przez Komisję wskazanego przepisu, ponieważ jak zostało wskazane w pkt 70 i 71 niniejszego wyroku, powołanie art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001 prowadzi w sposób konieczny do stosowalności rozporządzenia nr 45/2001 (wyrok Komisja/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, pkt 63).
- 116 Ponadto, jak wskazano w pkt 106–111 niniejszego wyroku, wnoszący odwołanie nie przedstawił żadnych względów uzasadniających konieczność przekazania danych osobowych, a zatem kwestia zgodności owego przekazania z prawem nie powstała. W związku z tym Sąd słusznie orzekł w pkt 120 zaskarżonego wyroku, że Komisja nie musiała dodatkowo uzasadniać w tym względzie swej decyzji o zastosowaniu art. 4 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 1049/2001.

- 117 To samo dotyczy pkt 125 i 126 zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd słusznie stwierdził w tych punktach, że decyzja Komisji o utajnieniu danych osobowych spełniała zwyczajowe warunki w tej dziedzinie, jak wskazała rzecznik generalna w pkt 145 opinii.
- 118 Wnoszący odwołanie podnosi wreszcie, że zaskarżony wyrok nie został uzasadniony w zakresie dotyczącym zgodności z prawem usunięcia danych osobowych w dokumentach OLAF-u.
- 119 Jednakże zgodnie z utrwalonym orzecznictwem strona nie może zmienić przedmiotu sporu, podnosząc po raz pierwszy przed Trybunałem zarzut, który mogła podnieść przez Sądem, a czego nie uczyniła, ponieważ byłoby to równoznaczne z umożliwieniem jej wniesienia do Trybunału, którego kompetencje w postępowaniu odwoławczym są ograniczone, sprawy o szerszym zakresie niż sprawa rozpoznawana przez Sąd.
- 120 Z powyższego wynika, że wskazany argument należy odrzucić z tego względu, iż w ramach postępowania przed Sądem wnoszący odwołanie nie zakwestionował w replice uzasadnienia decyzji z dnia 23 października 2007 r. dotyczącej dokumentów OLAF-u, pomimo że jest bezsporne, iż otrzymał on tę decyzję najpóźniej wraz z odpowiedzią na skargę Komisji.
- 121 Wobec powyższego zarzut piąty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu szóstego

Argumentacja stron

- 122 W ramach zarzutu szóstego wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi dopuszczenie nadmiernie szerokiego zastosowania odstępstwa przewidzianego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 do informacji zawartych w dokumentach związanych ze sprawą T-110/04.
- 123 Ponadto wnoszący odwołanie kwestionuje uzasadnienie zaskarżonego wyroku w zakresie dotyczącym istnienia nadrzędnego interesu publicznego uzasadniającego ujawnienie danych objętych owym przepisem.
- 124 Komisja uważa, że zarzut ów należy oddalić.

Ocena Trybunału

- 125 Zarzut szósty dotyczy całości danych usuniętych celem uniknięcia rozpoznania niektórych przedsiębiorstw uczestniczących w sprawach antydumpingowych, którymi zajmował się skarżący w sprawie T-110/04, działając jako pracownik Komisji.
- 126 Wbrew twierdzeniom wnoszącego odwołanie Sąd nie dopuścił się błędu co do prawa, orzekając w pkt 228 zaskarżonego wyroku, że usunięcie nazw przedsiębiorstw i podniesionych względem nich zarzutów było konieczne celem ochrony ich interesów z tego względu, że nazwy przedsiębiorstw mogły zostać wywiedzione z całości usuniętych informacji.
- 127 Co się tyczy argumentacji wnoszącego odwołanie zmierzającej do wykazania, że przedsiębiorstwa wskazane w sprawie T-110/04 nie korzystały z ochrony przewidzianej w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001 z tego względu, iż zasadniczo decyzje antydumpingowe są publikowane, należy stwierdzić, że wnoszący odwołanie nie podniósł tego rodzaju argumentacji w toku postępowania przed Sądem. Należy zatem odrzucić tę argumentację jako niedopuszczalną.

- 128 Należy wreszcie wskazać, że zakwestionowanie przez wnoszącego odwołanie pkt 229 wyroku nie jest zasadne. Po pierwsze, z owego punktu wynika, że Komisja prawidłowo zbadała istnienie nadrzędnego interesu publicznego. Po drugie, zgodnie z orzecznictwem Trybunału na wnioskodawcy ciąży obowiązek przedstawienia w sposób konkretny okoliczności, na których opiera się nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie danych dokumentów (zob. wyrok LPN i Finlandia/Komisja, C-514/11 P i C-605/11 P, EU:C:2013:738, pkt 94).
- 129 Tymczasem w postępowaniu przed Sądem i w ramach niniejszego odwołania wnoszący odwołanie ograniczył się do powołania zasady przejrzystości i jej znaczenia.
- 130 Prawdą jest, że nadrzędny interes publiczny, który mógłby uzasadniać ujawnienie dokumentu, niekoniecznie musi się różnić od zasad stanowiących podstawę rozporządzenia nr 1049/2001 (wyrok LPN i Finlandia/Komisja, EU:C:2013:738, pkt 92).
- 131 Jednakże, jak orzekł Sąd w pkt 229 zaskarżonego wyroku, tak ogólne stwierdzenia jak te podniesione przez wnoszącego odwołanie nie mogą wykazać, iż zasada przejrzystości posiada w niniejszej sprawie szczególną wagę, która mogłaby przeważać nad względami uzasadniającymi odmowę ujawnienia rozpatrywanych dokumentów (wyrok LPN i Finlandia/Komisja, EU:C:2013:738, pkt 93).
- 132 W świetle powyższego zarzut szósty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu siódmego

Argumentacja stron

- 133 W ramach zarzutu siódmego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie uwzględnił jego prawa do odszkodowania w związku ze szkodą powstałą wskutek rozpatrzenia przez Komisję jego wniosków o dostęp do dokumentów będących w posiadaniu tej instytucji.
- 134 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Trybunału

- 135 Wnoszący odwołanie podnosi, po pierwsze, że Sąd błędnie odrzucił przedstawione przez niego dowody.
- 136 Należy w tym kontekście przypomnieć, że wyłącznie do Sądu należy ocena ewentualnej konieczności uzupełnienia materiału dowodowego zgromadzonego w rozpatrywanych przez niego sprawach. Waler dowodowy dokumentów postępowania podlega swobodnej ocenie Sądu, która zgodnie z utrwalonym orzecznictwem nie podlega kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania, o ile nie doszło do przeinaczenia faktów lub dowodów.
- 137 Ograniczając się w ramach niniejszego odwołania do twierdzenia, że Sąd powinien był sobie wyrobić bardziej dokładny obraz odpowiedzialności Komisji, wnoszący odwołanie nie zarzucił Sądowi przeinaczenia faktów lub dowodów w pkt 261–267 zaskarżonego wyroku.
- 138 Po drugie, wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd dopuścił się błędów co do prawa w ocenie istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem Komisji podczas rozpatrywania jego wniosków o dostęp do posiadanych przez nią dokumentów a pogorszeniem się jego zdrowia.

- 139 Celem stwierdzenia, że wnoszący odwołanie nie wykazał zaistnienia tego rodzaju związku przyczynowego, Sąd oparł się w pkt 264 zaskarżonego wyroku na opinii biegłego przedstawionej przez wnoszącego odwołanie i na jego wskazaniach, z których mógł wywieść bez przeinaczeń, iż nie zostało wykazane, że zachowanie Komisji miało wpływ na pogorszenie się zdrowia wnoszącego odwołanie.
- 140 Po trzecie, co się tyczy zarzucanego naruszenia prawa wnoszącego odwołanie do udziału w publicznych konsultacjach w przedmiocie przejrzystości, Sąd słusznie stwierdził w pkt 265 zaskarżonego wyroku, że w niniejszej sprawie zachowanie Komisji było w tym względzie bez znaczenia, ponieważ koniec okresu konsultacji był ustalony na dzień 31 lipca 2007 r., podczas gdy początkowy wniosek o dostęp do dokumentów został wniesiony w dniu 20 czerwca 2007 r.
- 141 Jak wskazała rzecznik generalna w pkt 189 opinii, w razie prawidłowego skorzystania z przedłużenia terminu na odpowiedź zgodnie z art. 7 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 Komisja powinna była odpowiedzieć na wniosek wstępny najwcześniej w dniu 31 lipca 2007 r. Udział w postępowaniu konsultacyjnym nie byłby już w tej dacie możliwy.
- 142 W związku z tym należy oddalić zarzut siódmy.

W przedmiocie zarzutu ósmego

Argumentacja stron

- 143 W ramach zarzutu ósmego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd błędnie odmówił nakazania Komisji, by ta dostarczyła mu dokumentów, do których odmówiono dostępu z naruszeniem rozporządzenia nr 1049/2001.
- 144 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Trybunału

- 145 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału co do zasady sąd Unii nie może, nie naruszając prerogatyw władzy administracyjnej, kierować nakazów do instytucji wspólnotowej (zob. wyroki: Verzyck/Komisja, 225/82, EU:C:1983:165, pkt 19; Campogrande/Komisja, C-62/01 P, EU:C:2002:248, pkt 43).
- 146 W związku z tym, wbrew stanowisku wnoszącego odwołanie, Sąd słusznie stwierdził w pkt 90 zaskarżonego wyroku, że zgodnie z art. 264 TFUE mógł on jedynie stwierdzić nieważność zaskarżonego aktu. W zakresie, w jakim argumentacja wnoszącego odwołanie opiera się na art. 266 TFUE, należy wskazać, że przepis ten także nie przewiduje możliwości nałożenia na instytucje nakazu.
- 147 Stwierdzenie to nie może zostać podważone argumentami wnoszącego odwołanie opartymi na art. 47 karty, ponieważ artykuł ten nie ma na celu zmiany systemu kontroli sądowej ustanowionego w traktatach (zob. wyrok Inuit Tapiriit Kanatami i in./Parlament i Rada, C-583/11 P, EU:C:2013:625, pkt 97).
- 148 W związku z tym należy oddalić zarzut ósmy.

W przedmiocie zarzutu dziewiątego

Argumentacja stron

- 149 W ramach zarzutu dziewiątego wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd nie uwzględnił wyniku zawisłego przed nim sporu, obciążając Komisję własnymi kosztami oraz dwoma trzecimi kosztów wnoszącego odwołanie.
- 150 Komisja wnosi o oddalenie tego zarzutu.

Ocena Trybunału

- 151 Należy przypomnieć, że zgodnie z art. 58 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej odwołanie nie może dotyczyć wyłącznie ustalenia wysokości kosztów postępowania lub wskazania strony je ponoszącej. Ponadto zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w przypadku oddalenia wszystkich zarzutów odwołania żądanie stwierdzenia ewentualnej niezgodności z prawem rozstrzygnięcia Sądu w przedmiocie kosztów należy odrzucić jako niedopuszczalne na podstawie tego przepisu.
- 152 Jako że wnoszący odwołanie przegrał sprawę w zakresie pierwszych ośmiu zarzutów odwołania, zarzut dziewiąty, dotyczący podziału kosztów, należy uznać za niedopuszczalny.

W przedmiocie skargi przed Sądem

- 153 Zgodnie z art. 61 akapit pierwszy zdanie drugie statutu Trybunału w przypadku uchylenia orzeczenia Sądu Trybunał może wydać orzeczenie ostateczne w sprawie, jeśli stan postępowania na to pozwala. Z taką sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.
- 154 Mając na uwadze powyższe, należy orzec jedynie w przedmiocie zarzutu wnoszącego odwołanie zawartego we wniesionej do Sądu skardze zmierzającej do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji odmawiającej dostępu do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów.
- 155 W tym względzie z pkt 43 niniejszego wyroku wynika, że sporny rejestr nie został utworzony i że Komisja nie mogła w związku z tym nadać biegu wnioskowi wnoszącego odwołanie. W związku z tym skargę należy oddalić jako bezzasadną w tym względzie.

W przedmiocie kosztów

- 156 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli odwołanie jest bezzasadne lub jest zasadne i Trybunał wydaje orzeczenie kończące postępowanie w sprawie, rozstrzyga on również o kosztach.
- 157 Zgodnie z art. 138 § 3 tego regulaminu, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Trybunał może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

- 158 Ponieważ Komisja wniosła o obciążenie G. Stracka kosztami, a ten przegrał sprawę w postępowaniu odwoławczym oraz w zakresie dotyczącym drugiego zarzutu odwołania wzajemnego, należy orzec, że wnoszący odwołanie pokrywa własne koszty w niniejszej instancji oraz jedną trzecią kosztów poniesionych przez Komisję w niniejszym postępowaniu.
- 159 Co się tyczy kosztów związanych z postępowaniem pierwszej instancji, które zakończyło się wydaniem zaskarżonego wyroku, należy orzec, że koszty te zostaną pokryte zgodnie z rozstrzygnięciem zawartym w pkt 7 sentencji owego wyroku.

Z powyższych względów Trybunał (druga izba) orzeka, co następuje:

- 1) **Wyrok Sądu Unii Europejskiej Strack/Komisja, T-392/07, EU:T:2013:8, zostaje uchylony w zakresie, w jakim na mocy owego wyroku Sąd stwierdził nieważność decyzji Komisji Europejskiej z dnia 24 lipca 2007 r.**
- 2) **W pozostałym zakresie odwołanie wzajemne zostaje oddalone.**
- 3) **Odwołanie zostaje oddalone.**
- 4) **Skarga o stwierdzenie nieważności zostaje oddalona w zakresie, w jakim jest ona skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej odmawiającej dostępu do wyciągu z rejestru dotyczącego decyzji odmownych w przedmiocie wniosków potwierdzających o dostęp do dokumentów.**
- 5) **Guido Strack pokrywa własne koszty poniesione w niniejszej instancji i jedną trzecią kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.**
- 6) **Komisja Europejska pokrywa dwie trzecie własnych kosztów poniesionych w niniejszym postępowaniu.**
- 7) **Koszty związane z postępowaniem w pierwszej instancji, które zakończyło się wydaniem wyroku Strack/Komisja, T-392/07, EU:T:2013:8, zostaną pokryte zgodnie z rozstrzygnięciem zawartym w pkt 7 sentencji owego wyroku.**

Podpisy